

Recensie: Ola Pola Potloodgat****1/2

Bronks Brussel
zaterdag 9 september 2017

foto © Katleen Exelmans

Recensie:

Vijftien jaar na zijn première herneemt Bronks zijn jeugdtheatervoorstelling Ola Pola Potloodgat dankzij het Theaterfestival. Voor het eerst wordt een golden oldie vanonder het stof gehaald, en links en rechts geüpdatet, met onder andere de grappige zin: 'Staat dat ook op tsjoepsjoep?' (Youtube nvdr.) of 'Je ogen doen me denken aan bambi of neen Dana Winner' die Piranha zegt tegen de olifant Petroesj. Het resultaat is een wervelende absurde voorstelling die de fantasie van kinderen én hun ouders prikkelt. De voorstelling is zeer eclectisch, bevat naast theater, ook dans, een verwijzing naar opera en integreert video. Ook in 2017 knetter het spelplezier eraf tussen Pascale Platel en Randi De Vlieghe. Al wil die laatste "niet geheel ten onrechte overigens" op het einde een andere rol spelen, die van het hoofdpersonage.

Voor het decor, licht en video deed deze productie beroep op Karin Demedts. Op het toneel zien we wit doorschijnende doeken, een schommel en iets dat op een stapelbed lijkt. De bühne is bezaaid met witte pluche. Wanneer beide acteurs opkomen, waaien ze naar het publiek, spelen ze tikkertje, en houdt Pascale Randi af van het stapelbed door hem weg te duwen wanneer hij het trapladdertje op wil. "Vrijdag was ik heel gelukkig. Zaterdag ongelukkig." klinkt het uit de mond van Platel die zo haar fantasierijke verhaal afsteekt van een erg boze piraat die haar pipi in haar broek deed krijgen. Al meteen giechelen de kinderen in de zaal, wat vroeg in de voorstelling een erg goed teken is.

Op de piratenboot gooiden de piraten die haar Piranha noemden hun hartjes en stiften in de lucht wanneer ze een tekening voor Ketnet aan het maken waren. Plots wordt ze gebeten op de sofa door een krokodil: "t zijn de krokodillen die iets willen." rijmt ze. Hoedanook belandt ze in het water en dat terwijl ze haar sportschoenen aanheeft. Wanneer De Vlieghe als triestige olifant opkomt, kan Piranha daar niet mee lachen: "Ik was wel eerst hé in verdrietig zijn." klinkt het. Kortom: de makers weten verdomd goed wat hun doelgroep is en diens leefwereld.

De olifant stelt Piranha voor om zijn Olifantenpleis te veroveren omdat ie het toch niet meer nodig heeft. Heerlijk is De Vlieghe's rondleiding wanneer ie aankomt bij de Olifantenstrafhoek waar ze "zo nu en dan op hun plaats worden gezet." De humor zit 'm daar in de letterlijke en figuurlijke betekenis van de zin. De stapelbedachtige constructie blijkt helemaal geen stapelbed maar een 'multifunctionele kookhoek.' De olifant blijkt echter ook bang en verlegen en antwoordt nauwelijks op de voorstellen die Piranha doet zoals samen pingpongen. "Een olifant kan helemaal niet pingpongen." klinkt het beslist uit de mond van een jong toeschouwertje. Wijsneuzen in het publiek, het is wellicht naast (lastige) schoolvoorstellingen, de hel van de acteur.

Piranha krijgt de olifant wel bij haar in de zetel wanneer zegt dat ze een puzzel van het Lam Gods heeft maar dat gelogen blijkt. Ze doet haar verhaal verder over het Muisje in de nacht dat overdag werkt maar 's nachts erg gevaarlijk is en in je kuiten kan bijten. Tot er iets ontstaat tussen de olifant en de Piranha op 'My Endless Love' van Lionel Richie & Diana Ross godbetert. Dan gaan ze over in dansen, en zij ook in schommelen. Uiteindelijk heeft Piranha snel genoeg van al die olifantenkoppen, die ze ook in het publiek ziet. Dus gaat ze naar twinkeltje in de originele video die de Belgische frank nog vermeldt. 'Oh wat heb je mooie mandarijnen' verwijst

onmiskenbaar naar Roodkapje, maar uiteindelijk komt Piranha terug met een kindje dat ze gekocht heeft voor drie kussen. Uiteindelijk blijkt het te kakken en behoorlijk te stinken, probeert ze dat met parfum te camoufleren, en gaan ze uiteindelijk over tot een liedje en een dansje dat de kleine stil krijgt. De Vlieghe en Platel zien we een grappig en eenvoudig dansje uitvoeren op de intro van de Fabeltjeskrant.

'Pola' doopt ze de kleine en pismeneer of potloodgat verwijst naar de (gemene) piraat. "Pola is al gevraagd voor de golden oldie Pola danst Rosas", en die ochtend had ze ook al "Maman, je veux des Craquettes comme petit-déjeuner." gezegd. Of hoe er subtiel kritiek geleverd wordt op ouders die hun kinderen inzetten om er (ongeloofwaardig) over op te scheppen. Maar er zint Piranha iets niet: "Pola huilt precies als een olifant. Er zit een vuile trompet in." stelt ze. Uiteindelijk wordt Pola overgedragen in een filmpje (dat wél 15 jaar oud is) aan Suzy de olifant.

Op muzikaal vlak passeren in Ola Pola Potloodgat onder andere Maria Callas met "J'ai perdu mon Eurydice" uit 'Orphée et Eurydice' van Gluck en Marco Borsato's 'Ik leef niet meer voor jou' wanneer De Vlieghe genoeg heeft van de dominantie van Platel, zelf de hoofdrol wil opeisen en het verhaal over hem wil laten gaan door het opnieuw te starten. Platel speelt dan de olifant, maar krijgt uiteindelijk het laatste woord. Voor de ouders zit er meer dan voldoende humor (en liedjes) in de voorstelling om ook een klein uurtje geboeid te blijven, zeker wanneer Pascale even de Paul Jambers in zich tevoorschijn tovert.

Ola Pola Potloodgat gaat naast elkaar plagen om uiterlijkheden ("Heb je de film Pinokkio gezien? Jouw neus is ook uitgesproken!", vooral over jongens en meisjes en de soms moeilijke relatie onderling, je plekje veroveren, en die (al dan niet willen) afstaan maar even goed ook over moederschap en geborgenheid. En erg amusante en (fantasie)rijke voorstelling die er vijftien jaar later nog steeds als een Olifantenpleis staat.

< Bert Hertogs >